

Ötztaler Radmarathon, een berg te ver....

The Famous, the Beauty en the Beast. La Marmotte, Dolomieten Marathon en de Ötztaler Radmarathon.

Met heel veel geluk - slechts 15% van de mensen die zich aanmelden krijgen een startbewijs - was ik dus uitgeloot voor de tocht der tochten. De Orm is één van de zwaarste cyclo's in europa en start in het Oostenrijkse Sölden, waar je je bijna 240 km kan uitleven met 5500 hoogtemeters. Wat er op neer komt dat je 100 km mag klimmen. Over 4 bergen, 2 in Oostenrijk en 2 in Italië.

Martin was na zijn blessure in Juli doelloos komen te zitten en via via hadden we ook nog voor hem een startbewijs kunnen regelen.

Zondag morgen even na h06:00 rijden we door het donker in een Oostenrijks bergdorp naar de start, gelukkig is het niet koud, en zijn de vooruitzichten deze dag gunstig, mooi weer met kans op regen aan het eind van de dag - dan zijn wij al binnen hadden we de avond ervoor nog gezegd...ja ja.

Martin vergeet zijn windstopper - het zal niet waar zijn - en moet terug, ik rij door om alvast een plekje te reserveren tussen de ruim 4000 andere deelnemers aan deze monstertocht. We moeten nog ruim een half uur wachten in het startvak, we staan ondanks dat we toch wel vroeg zijn vrij achteraan en kijken eens rond, doen een plas en bekijken de fietsen die om ons heen staan. Dat zijn geen low-buget bakkies, in tegendeel : carbon rules!

Wat ook opvalt is het feit dat alle deelnemers er stuk voor stuk afgetraind uitzien, geen koekebakkers te zien. Waar met een Marmotte nog een paar verdwaalde overmoedigde 'ollander aan de start staat weten hier de deelnemers wel wat hun te wachten staat : afzien! Nadat het startschot geklonken heeft rollen we een paar minuten later langzaam over de mat, gelukkig is het nu aardig licht geworden en kunnen we aan de bak. Eerste stuk krijgen we voor niks, 35 km dalen we langzaam af naar de voet van de eerste klim : de Kutai, maar voordat we daar zijn moet ik toch een paar keer slikken. Na een tunnel liggen een aantal fietsen op een hoop, Pinarello van enkele 1000de euro's ligt in tweeen en een dame zit snikkend met een bebloed hoofd naar het thuisfront te bellen en verteld dat haar droom over is. Een aantal andere staan beteuterd te kijken naar een krom voorwiel, geschaafde benen of een kapotte kledingstuk.

Dan gaat het toch echt beginnen, de Kuhtai. Een 18,5 km lange klim die 1200 hoogtemeters heeft en max 18% kent. We beginnen rustig, Martin ik en nog twee wielertoeristen rijden rustig naar boven, halverwege een erg zwaar stuk met aantal kilometer boven de 10% gem. pfff afzien. Gelukkig staan er overal in de dorpen - boven en beneden - vele 100de mensen ons aan te moedigen. Met grote koeiebellen en spandoeken worden we omhoog geschreeuwd 'hop hop hop'

Na een lange klim komen we eindelijk boven, snel bidons bijvullen, eten een plas en weer naar beneden. Een brede prachtige weg met ruime bochten is onze beloning, wat een afdaling. Samen met wielertoerist Martijn zoef ik naar beneden, 92,6 km max op de teller zie ik later. Na een lange afdaling zitten we in Innsbruck, redelijk vlak en motoren begeleiden ons door de buitenwijken, als een tour de France rijder voel ik me. Trams stoppen , mensen klappen en we krijgen vleugels. Dit deel is het enige deel van het parcours wat niet autovrij is maar we krijgen overal voorrang. Motor voor ons en gaan....

Ik geniet met volle teugen van het spektakel, Martin zijn we in de afdaling kwijt geraakt, die mag op eigen benen verder. We rijden de stad weer uit bij 2 grote springschansen. De volgende klim staat op het programma : de Brennerpass.

De Brenner klim is maar liefst 40 km lang, max 12% maar slechts 700 hoogtemeters zodat we het niet al te zwaar krijgen, echter de wind staat vol op onze snoet en ondanks het mooie weer doet het toch pijn in de beentjes.

Samen met mijn maatje rijden we stevig door en halen veel in, uiteindelijk wordt er een flinke groep gevormd van zeker 50 m/v en zo rijden we langzaam maar zeker naar de top van de Brenner, nou langzaam.... Wanneer we bij de 2e stop zijn, net over de grens van Italië zie ik tot mijn schrik dat mijn teller 29 gem aangeeft, euh dat kan niet denk ik. 2 klimmen gehad, ruim 2000 hoogtemeters gemaakt 125 km gereden en 29 gem!

Na onze tweede stop gaan we weer een stukje afdalen, helaas niet zo'n afdaling als de vorige. Maar aan de andere kant alle meters die we afdalen moeten we straks ook weer omhoog. Samen met mijn wielertoerist maatje gaan we er weer flink tegenaan, sleuren een groepje bij elkaar en als we na een tijdje omkijken blijkt dat iedereen eraf ligt en zijn we samen over. Nog een kilometer vlak en we staan aan de voet van onze derde klim van vandaag : Jaufenpass, bijna 16 km en 1100 hoogtemeters zijn de getallen, een gelijkmatig lopende klim.

We rijden weer omhoog, rijden stevig door, niet te gek en halen toch wel veel mensen in. We praten wat om de tijd te doden en niet aan mijn benen te hoeven denken. Die benen beginnen nu toch wel aftakelingsverschijnselen te vertonen. Op 3/4 van de klim moet ik mijn maatje laten gaan, moeizaam klim ik het laatste deel naar de top omhoog, moet nog een keer van de fiets af door buikkramp en rugpijn, de vele zoete etenswaren gaan zijn tol eisen. Kramp in mijn maag, te weinig water gedronken?

De laatste kilometer van de klim gaan over een groot open en winderig stuk net onder de boomgrens op 2090 meter hoogte is de top en ik kijk nog eens goed omhoog, dat best ver nog. Maar aan alle ellende komt een einde en wanneer ik boven ben zie ik Martijn mijn fietsmaatje al staan, snel wat drinken en eten en weer naar beneden. Deze afdaling is een stuk lastiger en met technische bochten en stukken slecht wegdek.

Ik raak Martijn uit het zicht en mijn vermoeidheid wil niet meer wegtrekken, moet opletten en doe voorzichtig aan. Wanneer je moe bent is een val zo gebeurt. Na een lange afdaling komen we in St. Leonhard aan, daar wacht ons een monster het monster dat Timmelsjoch heet of in het Italiaans : Passo de Romboo

De Timmelsjoch is bijna 30 km lang en we moeten 1800 hoogtemeters overwinnen, geen katepis. Zeker niet als je al 180 km gereden hebt, de thermometer in het dorp geeft 29 graden aan, na de afdaling is het 3 meter vlak en het gaat gelijk weer omhoog. De eerste paar kilometer kan ik me nog staande houden maar mijn benen raken helemaal leeg en vermoeid, nog nooit meegemaakt dat mijn benen zo slecht werden, een paar keer stop ik om te rusten en om mijn rug te rekken. Eindeloos klimmen we omhoog, na 10 km wordt het gelukkig iets vlakker en krijgen we nog een verzorgingspost, uitgebreid neem ik de tijd om water te tanken en te eten, zie veel mensen op brancards liggen om de kramp weg te poetsen, stroom electrodes worden zelfs gebruikt door mensen van het rode kruis om mensen weer op de been te krijgen, het is een groot verzorgings kamp , een slachveld in de bergen.

De volgende 12 kilometer met nog stukken van 12-14% zijn een nachtmerrie voor me, beide benen schieten vol in de kramp, ik moet 10-tallen keren van de fiets om te rekken en te strekken. Voor het eerst schiet de angst in mijn kop, de angst dat ik het niet gaat halen. Maar door erg licht te trappen, zover mogelijk kan ik beetje bij beetje omhoog komen, we zigzaggen omhoog, plots een helikopter naast me die foto's maakt. 'Vlieg op' denk ik , zo wil ik niet op de foto. Maar ik ben gelukkig niet de enige om me heen die moet afzien. Overal staan en liggen er mensen, sommige lopen zelfs. Een Belgische knul die in inhaal - jawel kan nog

erger - kermt en steunt het uit 'waarom waarom waarom' doen we dit jammert hij. Maar hij is ook positief, 'een goede manier om van mijn fiets verslaving af te komen' zijn z'n andere woorden.

Al sinds de laatste verzorgingspost, zo'n 15 uur geleden voor mijn gevoel rij ik met een andere wielertoerist op, Arno. Martijn is al lang gevlogen en Arno is van mijn kaliber, dat wil zeggen : helemaal verrot en benen als snot.

Samen rijden we de laatste stukken naar boven, eindelijk wordt het iets vlakker en zien we de tunnel die ons naar de andere kant van de berg brengt, de redding is nabij.

Lange donkere tunnel zonder licht is oppassen want er kan zo maar een kuil, steen voor je liggen. Gelukkig komen we veilig aan de andere kant. Waar we even schrikken : nee niet nog een klim maar mist en dikke donkere wolken hangen tegen de bergwand aan. We houden het niet droog denk ik dan, normaal had ik nu al binnen kunnen zijn. Na een korte afdaling moeten we nog 2 km klimmen, wist ik nog van vrijdag toen we deze kant van de berg beklommen hadden, toen ging het makkelijk, toen toen toen....met een donderklap komt er een einde aan de mooie dag, stortregen valt over ons heen en in een paar seconde ben ik ijskoud, gelijk kramp in mijn linker been en ik moet weer stoppen. Daar sta je dan....

Langzaam klim ik weer op de fiets en maak me op voor de laatste 15 km, afdalen in de stromende regen. Koud koud koud. Arno rijdt voor me, moet ook stoppen. Zweet in zijn ogen door de regen, langzaam dalen we af, stapvoets en ijskoud. Doorweekt komen we beneden aan en we moeten nog 7-8 km naar Sölden, daar wacht een warme douche, die douche is nog het enige waar ik aan kan denken.

In Sölden is het door de regen niet zo heel druk, een aantal groepen mensen staan onder plastic stukken zeil te klappen en te bellen met hun koebellen. We rijden onder de vlag van de laatste km. We rijden langs ons stamcafé, de brug over en we zien de streep, samen met Arno rijd ik over de streep.

Zet mijn fiets in het rek en weet even niet wat ik moet doen, ga naar de stand met eten en drinken en kijk of er warme soep is. Helaas alleen warme thee, nou dan dat maar. Maak een praatje met wat bekende, toch erg leuk dat je veel bekende tegenkomt van andere tochten en van wielertoerist. Na kwartiertje komt mijn maatje Ronald al binnen, emoties allom. Ik ga naar hotel en neem een warme douche, kleed me warm aan en loop terug naar de finish, gelukkig lekker dichtbij.

Na een halfuurtje wachten zie ik Martin binnen komen, ook niet fris meer. Kramp ! zelfde verhaal. Veel moeten stoppen om te rekken en bang geweest dat ie moest opgeven, zelfs een tijdje op de brancard gelegen voor massage.

Na het avond eten gaan we weer naar de finish en zien de laatste deelnemers over de streep komen in het donker, onder politie begeleiding worden ze door 100de mensen onder luid applause binnen gehaald. De laatste renner is een vrouw en valt snikkend in de armen van haar man, wat een emotie wat een helden. Rode Kruis staat al heel de middag dekens uit te delen, 600 vrijwilligers hebben deze tocht mogelijk gemaakt , na de prijs uitreiking in de sporthal waar zeker 1000 deelnemers zitten gaan we ons shirt ophalen : finishshirt moet ik zeggen, zelf verdiend. We nemen afscheid van een aantal wielertoeristen want we zijn moe en willen naar bed, de nacht ervoor was kort.

Moet lang denken om erachter te komen waarom ik zo slecht gereden heb, normaal kan ik juist versnellen de laatste 2 uur van zo'n rit, deze keer stort ik in. De week voor de ORM nog 2 wedstrijden gereden en een tocht in Wageningen van 160 km zo net na 2 weken fietsvakantie waren niet zo slim om te doen, te weinig rust is mijn conclusie. Maar wat zei een andere Oostenrijker ook al weer ... **I'll be back !**

Wie mee wil doen aan de ORM moet veel geluk hebben met inschrijven of meerdere mensen in laten schrijven en zijn kaart over laten zetten, slechts ruim 150 nederlanders stonden er aan de start. De tocht zou 30.000 aanvragen binnenkrijgen elk jaar wordt gezegd, slecht ruim 4000 kunnen hun droom waarmaken.

Totale tijd 10:39 en een beetje
website : www.oetztaaler-radmarathon.com

Foto's : zie fotoalbum